

Ved Overvejelserne af, hvorvidt Vareafgiften i Københavns Havn bør fastsættes ud fra lignende Hensyn, som er gældende i Provinshavnene, opstaar da naturligt tillige det Spørgsmaal, om det for Københavns Havn særlige System for Opkrævning af Vareafgiften, hvorefter denne Afgift alene opkræves af Varer, der indføres til Havnen søværts fra Udlandet, skal opretholdes, eller om Afgiften i Lighed med, hvad der som nævnt foran gælder for Provinshavnene, ogsaa bør hvile paa Vareudførslen og paa alle indførte Varer uden Hensyn til, om de kommer fra Indlandet eller Udlandet.

Man gaar dog ud fra, at dette Spørgsmaal er lidet tvivlsomt, og skal i saa Henseende henvise til, at hele det herhenhørende Kompleks af Regler med Hjemmel i de foran gengivne Bestemmelser i § 8 i Frihavnsloven er gennemført samtidig med Frihavns Aabning og er begrundet i Ønsket om at begunstige Havnens Benyttelse som Stabelplads. Da denne Betragtning vedblivende har Gyldighed, og de i den forløbne Tid indvundne Erfaringer ikke Udvalget bekendt medfører Ønskeligheden af Ændringer i Reglerne, mener Udvalget ikke, at Hensyn til Havnens Tarv kan føre til, at man bør søge de nugældende Regler for Opkrævning af Vareafgiften ændrede i den Retning, at Vareekspeditioner, som hidtil har været afgiftsfrie, fremtidig skulde belastes med Afgift. Udvalget mener derfor ikke at burde foreslaa, at der søges gennemført Ændringer i det nugældende System af Vareafgiftsregler, og overensstemmende dermed har man i det nedenfor nærmere omhandlede Udkast til Takst for Afgiften til Københavns Havn af Varer i Hovedsagen indskrænket sig til i Reglerne at indarbejde de Ændringer, som fra Tid til anden ved ministerielle Resolutioner og Regnskabsdecisioner allerede er foretagne, og til at foreslaa visse mindre Ændringer, hvortil der har vist sig Trang.

Idet der med Hensyn til Afvigelserne mellem de gældende Vareafgiftsregler og Udkastet i øvrigt henvises til de til Udkastet knyttede Bemærkninger, finder man dog her at maatte fremsætte følgende:

§ 4 i den foreslaaede Affattelse adskiller sig fra den tilsvarende nuværende Bestemmelse derved, at Island og de dansk-vestindiske Øer ikke længere er opført mellem de Landsdele, der med Hensyn til Afgiftssvarelse skal regnes for Indland.

De tidligere dansk-vestindiske Øer maa formentlig i Henhold til Konventionen af 4. August 1916 i afgiftsmæssig Henseende behandles paa samme Maade som andre Dele af de Forenede Stater.

Efter at Island er anerkendt som suveræn Stat, synes Bestemmelsen heller ikke for dette Lands Vedkommende at kunne opretholdes i den nugældende Affattelse, og med Hensyn til Beregning af Afgift af Varer fra Island er Udvalget gaet ud fra, at det i Medfør af Forbundsloven af 30. November 1918 i afgiftsmæssig Henseende maa sidestilles med andre fremmede Stater. Herefter vil Varer, der ankommer søværts til Havnen fra Island, blive vareafgiftspligtige ligesom andre udenlandske Varer, men kan i Tilfælde af Genudførsel til Udlandet efter de almindelige Regler erholde Fritagelse for Vareafgiften, eventuelt Tilbagebetaling af erlagt Afgift. Paa den anden Side vil Genudførsel til Island af Varer, der er ankommet til Havnen søværts fra Udlandet, medføre samme Fordel i afgiftsmæssig Henseende som Genudførsel til andet udenrigs Sted.

Den Omstændighed, at de nugældende Vareafgiftssatser er fremkomne ved en Omregning paa Grundlag af Toldvæsenets Bestuvningsreglement og saaledes udelukkende tager Hensyn til det Rum, som Varerne optager i Skibet, medfører, at lidet værdifulde Varer som f. Eks. Sten, Granit, Kul og Kokes svarer en relativt høj Afgift, og at Afgiften bliver særlig stor paa billige Varer, hvis de tillige er lette, som f. Eks. Papiraffald. Paa den anden Side medfører Princippet, at Afgiften for kostbare Varer saasom Kaffe, Te og Tobak, bliver meget ringe i Forhold til Værdien og ganske betydningsløs for de mest kostbare Varer, saasom ædle Metaller.